

[Gørt Petersen]

sigte på beskæftigelse, bl.a. gennem samarbejde mellem det offentlige – herunder kommunerne – og den private sektor. Vi får ikke bremset den sociale nedtur for hundredtusinder af mennesker, en nedtur, der jo desværre – må jeg så sige – bliver forstærket af nogle af de forlig, der er indgået.

Det er f.eks. klart, at dagpengeforliget ligger langt fra det, som regeringen og statsministeren egentlig ville – det har vi også hørt på Venstres kritik bagefter – men jeg synes, at den pris, man har betalt, er for høj. Jeg læste et par dage efter forliget, at det ville føre til et fald ikke i arbejdsløsheden, men i arbejdsløshedsstatistikken på de 4.000–5.000 unge, der som følge af forliget vil overgå til bistandshjælp. De kommer altså væk fra arbejdsløshedsstatistikken, men de overgår til bistand.

Alligevel tror jeg, at vi kan få helt andre vilkår – og langt bedre vilkår – i tilfælde af et regeringsskifte, både når det gælder arbejdsmarkedspolitik, erhvervspolitik og så sandelig også miljøpolitik. Det sidste illustreres jo levende af alt det postyr, som flertallets – altså S', SF's og De Radikales – enighed om CO₂-afgiften har afstedkommet. Det er i virkeligheden en beskeden afgift sammenlignet med energiafgifter i andre lande. Der er forudsat ved fusion til de virksomheder, som gør noget ved sagen. Meningen med sådan en afgift er jo, at den for en stor del skal overflødiggøre sig selv. Den har et miljøpolitisk sigte. Alligevel lyder der et hyl, som om land og rige var ved at gå til grunde. Er det meningen med al den bekendelse til miljøet, som vi har hørt?

Jeg husker statsministerens nytårstale. Jeg hørte den, og den gjorde et stærkt indtryk på mig. Miljøafnittet kunne såmænd være skrevet af hr. Riishøj eller en anden af SF's miljøpolitiske ordførere. Det var rørende smukt, det miljøafsnit, sagen er altså bare den, at statsministeren åbenbart ikke rigtig mente, hvad han sagde.

Vi mener – det var det, statsministeren også sagde dengang, men vi mener det altså – at hensynet til miljøet må komme først. Vi ved også, at afgiften er udformet sådan, at den ikke truer beskæftigelsen. Vi må også forlange af regeringen, at den loyalt følger Folketingets beslutning.

Jeg skal minde om den strid, der var for 100 år siden mellem regering og Folketing, som jeg talte om tidligere. Den endte faktisk med en

sejr for det synspunkt, at intet står over eller ved siden af Folketinget, og hvis en minister krænker dette parlamentariske princip, der nu er grundlovsfæstet – det blev det i 1953 – så kan det jo altså blive en kriminel affære. Derfor forventer vi fuld loyalitet, når det drejer sig om udmøntning af den beslutning.

Jeg vil ikke påstå, at skiftet til en anden regering – og det er en socialdemokratisk regering frem for den nuværende mindretalsregering, jeg taler om – vil løse alle problemer set fra vores synspunkt, for der er også forskelle mellem S og SF. Der er tendenser i den socialdemokratiske politik, som vi forholder os kritisk og modvilligt til, og det nytter ikke at skjule det, jeg må nævne det her.

Jeg har allerede nævnt vores forbavelse over den tilslutning, som Socialdemokratiet har givet til planen om en særlig NATO-udrykningsstyrke på disse 60.000–100.000 mand. Er det virkelig Socialdemokratiets politik? Hvis det er det, er det så den samme holdning, som ligger bag en manglende aktivitet for at forhindre, at Vestunionen kobles sammen med EF? Jeg tænker bl.a. på den debat, vi havde i går, hvor det havde været naturligt, at man havde vedtaget en klar tilkendegivelse på det område. I stedet valgte man noget andet, som ganske vist ikke var irrelevant, men som alligevel holdt sig uden for det tema, som i dag optager så mange mennesker, og hvor vi alle kan være bange for, hvad udenrigsministeren kan finde på.

Jeg er også nødt til at nævne aftalen om broforbindelsen over Øresund, som Socialdemokratiet og regeringen indgik, oven i købet bag lukkede døre, og som vi i SF forholder os klart afvisende til. Vi beklager, at man opgav ideen om en boret jernbanetunnel, endda uden at den var ordentligt undersøgt. Den idé var SF og Socialdemokratiet jo ellers i mange år enige om. Jeg håber stadig, at det ikke bliver til noget med den bro, om ikke andet så som følge af det kommende svenske valg.

Men trods dette ser vi hellere en socialdemokratisk regering end den nuværende. Jeg er overbevist om, at der i så fald vil blive ført en langt mere socialt afbalanceret og dynamisk politik, som SF kan bidrage konstruktivt til.

Til de kritiske bemærkninger, jeg har gjort, skal føjes, at der eksisterer en betydelig overensstemmelse mellem vore to partier om en